

Arrest

nr. 194 414 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun kinderen X, X en X, die verklaren van resp. Servische en Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn, geboren te L. op [...]1985 en verzoekster verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te S. B. A. op [...]1989.

Op 4 maart 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2013 werd ingediend door :

S., S. (R.R. [...]) geboren te L., op [...]1985, Nationaliteit: Serbie

en echtgenote :

O., N. (R.R. [...]), geboren te S. B. A. op [...]1989 Nationaliteit : Algerije

en kinderen :

S., Y. (R.R. [...]) geboren te V. op [...]2008 Nationaliteit : Algerije

O., M. (R.R. [...]) geboren te V. op [...]2011 Nationaliteit : Algerije

S., N. (R.R. [...]) geboren te Verviers op [...]2012 Nationaliteit : onbepaald

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkenen impliciet naar op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 15 november 2008 in België zouden verblijven, de Franse taal vlot zouden spreken en Franse lessen zouden gevolgd hebben (enkel mijnheer legt 2 attesten voor), contacten zouden hebben met Belgen, al hun economische en sociale bindingen ondertussen in België gevestigd zouden zijn, getuigenverklaringen voorleggen, zeer goed aangeschreven zouden staan bij de Belgen waarmee ze contact hebben en werkbereid zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. . De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 20 oktober 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 januari 2011 daar betrokkenen afstand deden van hun asielaanvraag. De duur van de procedure – namelijk 2 maand 14 dagen– was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester V.(...) haalt aan dat de drie kinderen van betrokkenen in België geboren zijn en dat dit feit een bijzondere band met zich meebrengt. We wijzen er hier op dat slechts 2 van de 3 kinderen van betrokkenen in België geboren werden en dat niet aangetoond wordt waarom dat feit betrokkenen zou

verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De advocate van betrokkene stelt dat indien verzoekers teruggestuurd zouden worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een bedreiging zijn voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. Er wordt echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van betrokkenen effectief in gevaar zouden zijn bij een terugkeer naar één van hun landen van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven hun fysieke integriteit en hun vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenen tonen daarenboven niet aan met geboorteakten en dergelijke dat er een familieband bestaat met de personen waarvan zij de verblijfsdocumenten voorleggen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat hun oudste kind hier sinds maart 2012 naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in één van hun respectievelijke landen van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in één van de landen van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België en dat de bewering dat het onderbreken van het lopende schooljaar een schending van de Rechten van het Kind zouden zijn dan ook niet weerhouden wordt. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

De raadvrouw stelt dat verzoeker Rom is en in het land van herkomst uitgesloten wordt van alle rechten en er een menonwaardig bestaan zou hebben. Het blijft hier echter bij een loutere bewering die niet gestaafd wordt met bewijsstukken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat de bewering betreft dat betrokkenen geen binding meer hebben met hun respectievelijke landen van herkomst, wijzen we erop dat het betrokkenen hun persoonlijke keuze geweest is deze banden niet te onderhouden. Ook dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

Op 21 oktober 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur:

De heer

Nom, prénom/Naam, voornaam:	S., S.
date de naissance/geboortedatum:	[...]1985
lieu de naissance/geboorteplaats:	L.
nationalité/nationaliteit:	Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis à l'obligation de visa, il demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue à l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé:*

La procédure d'asile de l'intéressé a été clôturée le 03 janvier 2011 parce que l'intéressé a renoncé à sa demande d'asile. L'intéressé ne démontre pas qu'il a quitté la Royaume depuis cette date.

- *Krachtens artikel 7, eerste lid. 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 03 januari 2011 daar hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Betrokkene toont niet aan dat hij sinds die datum het grondgebied nog verlaten heeft."

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Il est enjoint Madame:

De mevrouw.

Nom, prénom/Naaam, voornaam: O., N.
date de naissance/geboortedatum: [...]1989
lieu de naissance/geboorteplaats: S. B. A.
nationalité/nationaliteit: Algerije

et enfants:

S., Y. né à V. le [...]2008 Nationalité : Algérie

O., M. né à Verviers le [...]2011 Nationalité : Algérie

S., N. née à Verviers le [...]2012 Nationalité: Indéterminée

en kinderen:

S., Y. geboren te V. op [...]2008 Nationaliteit: Algerije

O., M. geboren te Verviers op [...]2011 Nationaliteit: Algerije

S., N. geboren te Verviers op [...]2012 Nationaliteit: onbepaald

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis

de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING-

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers S.Y.; O.M. en S.N., respectievelijk geboren op 31 oktober 2008, 28 maart 2011 en 3 november 2012, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het verzoekschrift vermeldt immers niet dat de ouders optreden als wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekers geen belang zouden hebben bij een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van de bestreden bevelen zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekers, vermits deze zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is "*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing*" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in de bestreden bevelen een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan van 30 dagen. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel met dezelfde termijn voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In hun enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids-, en het vertrouwensbeginsel.

Ze lichten hun enig middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d. 21.10.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 29.10.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- *dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.*
- *dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;*

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij Frans spreekt, met succes een inburgeringscursus heeft gevolgd, werkbereidheid kan aantonen, getuigenverklaring van vrienden en kennissen voorlegt, dat kinderen naar school gaan in België, dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst daar zij sedert een lange periode in België verblijven, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13) d.d. 21.10.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 21.10.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 d.d. 21.10.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en de hoorplicht wijzen verzoekers erop dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden gemotiveerd zijn.

Ze vervolgen dat de gemachtigde de regularisatieaanvraag "louter" heeft geweigerd omdat verzoekers niet zouden aangetoond hebben zich in buitengewone omstandigheden te bevinden en bijgevolg een onontvankelijke aanvraag zouden ingediend hebben. Ze wijzen erop dat de gemachtigde de "overige voorwaarden" van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet zou betwist hebben, zodat zou moeten aangenomen worden dat verzoekers zouden voldoen aan de overige voorwaarden. Verder zijn verzoekers van oordeel dat het feit dat de gemachtigde de door hen aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaardt, terwijl hij niet aangeeft wat wel als een buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, tot gevolg heeft dat de eerste bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en onafdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers wijzen hierbij op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om te beoordelen wat een buitengewone omstandigheid uitmaakt hetgeen inhoudt dat hij in die gevallen een striktere motiveringsplicht heeft zodat hij zich niet met een standaardmotivering kan vergenoegen. De gemachtigde had volgens verzoekers omstandiger moeten motiveren, zowel in feite als in rechte. Wat betreft de motivering in rechte, zouden verzoekers "in het donker tasten" en daarom zou de eerste bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen zijn.

Wat betreft de bestreden bevelen, stellen verzoekers dat deze het *accessorium* zijn van de eerste bestreden beslissing en bijgevolg tevens vernietigd zouden moeten worden.

Bij wijze van conclusie stellen verzoekers dat de drie bestreden beslissingen schaars en onafdoende gemotiveerd zijn. Immers, nu een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend, moeten de beslissingen omstandiger gemotiveerd zijn. *In casu* zou er sprake zijn van een *pro forma* weigering waarbij verzoekers niet de mogelijkheid zouden gehad hebben bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

De Raad sluit zich aan bij de definitie die verzoekers geven van de betekenis van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat verzoekers nalaten te duiden op welke wijze de bestreden beslissingen het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel schenden, dermate dat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de naleving van de voormelde wetsartikelen en toegepaste beginselen van behoorlijk bestuur gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt ook *in concreto* ingegaan op de aangehaalde elementen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dit op zich volstaat reeds voor de motivering in rechte. De Raad ziet niet in hoe verzoekers “in het donker zouden tasten” aangaande de motivering in rechte, zoals zij nochtans aanvoeren. Wat betreft de motivering in feite licht de gemachtigde *in concreto* toe waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, met andere woorden waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoekers hadden gewezen op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, dat een kind hier school loopt, dat verzoekers vlot Frans spreken en Franse lessen hebben gevolgd, dat ze contacten hebben met Belgen en daarvan getuigenverklaringen voorleggen, dat ze geen inbreuk hebben gepleegd op de openbare orde, men werkbereid is, vele familieleden beschikken over legaal verblijf in België en hun Roma-origine aanleiding geeft tot uitsluiting in het herkomstland waardoor zij van alle rechten worden uitgesloten en een mensonwaardig leven leiden. De Raad stelt vast dat de gemachtigde concreet over al deze elementen uitgebreid heeft gemotiveerd waarom ze geen reden inhouden dat verzoekers hun verzoek niet via de gewone procedure in het buitenland kunnen indienen. Verzoekers laten na in het verzoekschrift concreet in te gaan op deze motieven zodat zij bezwaarlijk kunnen gevolgd worden als zouden de motieven niet duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies of volledig zijn. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor

niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad kan evenmin ondersteunen dat de motieven nog uitgebreider hadden moeten zijn.

Waar verzoekers erop wijzen dat er “louter” is vastgesteld dat verzoekers zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden en er “maar” een punt van discussie is, namelijk of verzoekers buitengewone omstandigheden aantonen, gaan ze er kennelijk aan voorbij dat dit juist de cruciale vraag is in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een humanitaire regularisatieaanvraag al dan niet ontvankelijk te verklaren, zoals *supra* reeds toegelicht. Vervolgens kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij menen dat moet aangenomen worden dat de gemachtigde niet zou betwisten dat aan de “overige voorwaarden” van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voldaan. Behalve de bij wet geformuleerde voorwaarde van de vereiste buitengewone omstandigheid voor het correct indienen van de aanvraag, betreft de humanitaire regularisatie een gunstmaatregel waarvoor geen duidelijke voorwaarden zijn bepaald, zodus ziet de Raad niet in aan welke overige voorwaarden thans moet geacht worden voldaan te zijn. De gemachtigde heeft zich enkel over de ontvankelijkheid uitgesproken, enige impliciete uitspraak over de eventuele gegrondheid kan hier niet uit afgeleid worden.

Verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde teneinde afdoende te motiveren, had moeten verduidelijken welke elementen hij dan wel als buitengewone omstandigheden aanvaardt. Tegelijk erkennen verzoekers dat de gemachtigde dienaangaande een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Waar verzoekers kunnen gevolgd worden dat een ruime appreciatiebevoegdheid een striktere motiveringsplicht inhoudt en de redelijkheid tot grens heeft, gaan ze evenwel volledig voorbij aan de uitgebreide concrete motieven van de bestreden beslissing en is er thans geenszins sprake van een standaardformulering noch van een *pro forma* afwijzing, maar van motieven die op zorgvuldige wijze een antwoord bieden op al de in de aanvraag vermelde elementen. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Bijkomend kunnen verzoekers evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat nu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins vermeld staat wat men wel als buitengewone omstandigheid begrijpt, de gemachtigde dit had moeten verduidelijken in de bestreden beslissing teneinde afdoende te motiveren. Meer dan het verduidelijken dat het moet gaan om een omstandigheid die verhindert de aanvraag in te dienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en het concreet en redelijk beantwoorden van alle elementen die men in de aanvraag dienaangaande voorlegt, kan niet vereist worden.

Ten overvloede verwijst de Raad in deze naar het principe-arrest van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) waarin als typische buitengewone omstandigheden worden omschreven, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. In deze zin hebben verzoekers gewezen op het feit dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande heeft de gemachtigde erop gewezen dat er geen enkel argument naar voor wordt gebracht op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd kan worden dat het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van verzoekers effectief in gevaar zou zijn bij terugkeer naar een van hun landen van oorsprong, hetgeen *in concreto* moet aangetoond worden. Ook waar wordt aangehaald dat verzoekers Roma zijn en in het land van herkomst uitgesloten worden van recht en er een mensonwaardig bestaan hebben, bleef het bij een ongestaafde bewering. Zoals reeds gezegd gaan verzoekers niet in op deze motieven.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Een duidelijk uiteenzetting van de schending van de hoorplicht leest de Raad niet. Indien moet aangenomen worden dat verzoekers in dit kader opwerpen dat zij niet de gelegenheid gehad hebben bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, volstaat dit geenszins een schending van het voormelde rechtsbeginsel hard te maken. Vooreerst hadden verzoekers in het kader van de huidige aanvraag wel degelijk de mogelijkheid alle elementen aan te brengen, die zij dienstig achten teneinde voor hun belangen op effectieve wijze op te komen. Bijkomend laten zij na te duiden welke bijkomende gegevens zij hadden willen voorleggen die een invloed hadden kunnen hebben op de genomen beslissingen.

Nu geen gegrond middel is aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, kan dit evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES